

høitærede Indenrigsminister af de dengang stedsfundne Forhandlinger ogsaa havde taget Anledning til at gjøre alle dem, som attraaede Indfødsret, opmærksomme paa, at det var ønskeligt, at de, forsaavidt det maatte være dem muligt, erhvervede et lignende Vidnesbyrd som det, der er blevet tildeelt Ansøgeren Nr. 14. Det er væsentlig for endnu engang at udtale denne Anskuelse, som det glæder mig at have hørt, at den ærede Ordfører deler med mig, at jeg har taget Ordet. Endnu skal jeg kun tillade mig at tilføie et Par Ord med Hensyn til Ansøgeren under Nr. 3 paa det første Udskift. Den ærede Ordfører har saaledes gjort os bekendt med, hvor hæderlig denne Ansøger er anbefalet af dem, som maatte være nærmest til at kende ham; men han har tillige fremhævet en Øtring af den høitærede Krigsminister, som jeg for mit Bedkommende ikke kan andet end finde heel besynderlig. Den høitærede Krigsminister anerkjender ligeledes Ansøgerens Dygtighed og Bravhed, men har desuagtet fundet det passende at tilføie, at det ikke vilde være af nogen Interesse for Hæren, enten den ansøgte Indfødsret blev ham meddeelt eller ikke. Jeg maa tilstaae, at, med al Agtelse for den høitærede Krigsministers Autoritet, troer jeg, at det er umuligt for ham at kunne formene Noget derom. Jeg indseer ikke rettere, end at det, at En, der hidtil ikke har havt Indfødsret, faaer denne, maa bestandigt være en Sag, som har Betydning; jeg drifter mig ikke til, og jeg troer heller ikke, at nogen Anden drifter sig til at erklære, at det vilde være aldeles ligegyldigt, enten samtlige Ansøgere fik den af dem attraaede Indfødsret eller ikke; men, hvis Ingen drifter sig til at erklære dette for Fædrelandets Bedkommende med Hensyn til samtlige øvrige Ansøgere, saa troer jeg heller ikke, at Noget, ikke engang den ærede Krigsminister, kan være istand til at yttre en saadan Formening for Hærens Bedkommende med Hensyn til den enkelte Ansøger, navnlig naar det er en Ansøger, hvis Dygtighed og Bravhed er saa anerkjendt, og jeg skal tillade mig at tilføie, fordi det er mig personlig bekendt, hvis glødende Begjæring for den fælles Sag og det fælles Fædreland er saa reen og kraftig som nogen Andens.

Indenrigsministeren: Forsaavidt som den ærede Ordfører har fremhævet den Øtring, som er fremkommen fra Krigsministeren, og ved hvilken der er dvalt af den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, uagtet jeg ikke troer, at den af ham er citeret aldeles correct, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at Grunden, hvorfor denne Øtring ikke har synes at være tilstrækkelig til at berøve Bedkommende Afgang til den af ham ansøgte Indfødsret, er, at Indfødsretten jo egentlig ikke meddeles, fordi man har nogen aldeles bestemt Trang eller Brug for de Individier, til hvem den meddeles, men fordi det stemmer med deres Dnske, fordi de henvende sig med Begjæring om at blive optagne i det danske Folk, og der ikke er fundet Noget derimod at erindre, fordi deres Forhold enten er saa fortjenstligt, eller de paa anden Maade ere saaledes knyttede til Nationen, at der ikke synes at være Grund til at nægte dem Indfødsret. Der er blevet tilstaaet Indfødsret til Nordmænd, som vare udtraadte af Armeen — et saadant Tilfælde forelaa forrige Gang — som ikke agtede mere at gjøre Militærtjeneste her, og uagtet det i saadanne Tilfælde er klart, at det ikke er vigtigt for Armeen, om Bedkommende faaer Indfødsret eller ikke, saa er den dog bleven meddeelt dem; altsaa synes den nærværende Supplican under Nr. 3, hvorom der er Tale, at være aldeles i samme Stilling som Den, der var udtraadt af Armeen, og hvor der fornemmelig maatte være at see hen til, hvorledes han havde opført sig i den Tid, han havde været i Armeen, og mindre til, hvorvidt det var af større eller mindre Vigtighed for Armeen, at der tillagdes ham Indfødsret eller ikke, thi det er her ikke Armeens Lary, der skal varetages. Forsaavidt der er blevet opløst det Spørgsmaal, om det skulde være nødvendigt for Bedkommende, som søge om Indfødsret, at de benytte det danske Sprog i deres Familiekreds og kunne skrive det correct, og om denne Forordning skulde stilles til dem, da maa jeg tillade mig at troe, at det er det Retteste at holde sig til den Fordring, som er bleven fremsat, og som er fyldestgjort af Alle, om hvem der kunde være nogen Tvivl i saa Henseende, idet de have tilveiebragt Vidnesbyrd om, at de ere